

KLIMATOPMØDE I KØBENHAVN – HVORFOR BLEV DET KUN ET LILLE SKRIDT MOD STØRRE REDUKTIONER?

Seniorforsker Brian H. Jacobsen, Fødevareøkonomisk Institut, Københavns Universitet

Med det forarbejde, der var gjort, er det nu tydeligt, at landene ikke var klar til at indgå en ny bindende aftale. Det kan være overraskende for andre, at de holdt deres positioner så stejlt, men det burde ikke have overrasket FN og danske forhandlere så meget, som det gjorde. Trykket for at få en Kyoto-afløser skal fastholdes, idet det mest sandsynlig i dag er en udledning i 2020, der er 30 % højere end i 1990. Det giver en stigning i temperaturen på ca. 3-4 grader som det mest sandsynlige, hvorfor målet på 2 grader bliver svært at nå.

Introduktion

Med klimatopmødet i København kom der over hele verden meget fokus på reduktion af CO₂-emissionen, og hvad det betyder for verden. Der var lagt mange kræfter ind for at få et i første omgang juridisk bindende og senere politisk bindende reduktionsmål. Målene fra forskerne var tydelige, nemlig at den samlede emission skal toppe senest i 2020, og at emissionen skal reduceres med 50 % i 2050 i forhold til 1990, men resultatet i København nåede ikke umiddelbart disse mål. Hvad skete der, og hvorfor havde man ikke forudset de udfordringer i de to år hvor man forberedte, nemlig fra Bali til København? I det følgende

gives først indtryk fra topmødet, hvorefter de politiske ambitioner diskuteres og relateres til de mandater og synspunkter, de vigtige aktører havde. Der afsluttes med et skøn for emissionen i 2020 og 2050 baseret på de udmeldinger, som de vigtige aktører er kommet med.

Deltagelse i klimatopmødet i Bella centeret

Som det fremgik af pressen, var der til topmødet akkrediteret mange flere end de 15.000 mennesker, som der kunne være i Bella Centeret. Det var FN i Bonn, der stod for den praktiske planlægning, idet det jo var FN,

der var de officielle værter, og Danmark lagde kun hus til. Der var ikke så mange danskere, der havde fået akkreditering som NGO, men fra Københavns Universitet havde vi fået ca. 140 pladser (NGO = Non Governmental Organizations).

Det første indtryk, der mødte mange deltagere specielt i de første dage af uge 1 og i hele uge 2, var lange køer. Dette skyldtes, at der ikke som forventet var køer for hver af de forskellige deltagergrupper. Flere indlægsholdere kom således for sent med deres indlæg så det var ikke altid et godt billede af dansk effektivitet, gæsterne fra udlandet fik set. Det var FN, der styrede dette, og politiet udførte blot deres ordrer.

Faglige indtryk fra Bella Centeret

Et af de faglige indlæg var fra USA omkring deres nye lovgivning. Det var tydeligt, at USA ikke ville have haft noget at præsentere, hvis ikke en række stater havde gjort en stor indsats. Her har stater som Californien og Washington State været nogle af de ledende, men også i en lang række andre stater er der f.eks. mål for omfang af klimavenlig energi i 2020. Der er således i mange stater en stor vækst i omfanget af solfangere og vindmøller, samt stigende fokus på bioethanol.

Det er samtidig klart, at de vigtigste elementer i relation til klimapolitikken er arbejdspladser og uafhængighed af olie fra andre lande, mere end det er at reducere CO₂-emissionen. CO₂-reduktioner skal altså sælges på, at det skaber jobs. Dertil kommer, at mange amerikanere ikke kan se, at de skal ændre deres levestil, selv om deres emissionsniveau pr. person er dobbelt så højt som i Vesteuropa. Det er nu tydeligt, at der med præsident Obama sker ændringer, og at den amerikanske

miljøstyrelse er meget mere aktiv end tidligere. I et indlæg fra bilforeningerne blev det angivet at biler i EU i dag har en emission på ca. 140 g pr. km i EU, mens den er 180 g pr. km i USA. Målet i EU for nye biler er 100 g pr. km i 2020.

Et andet indlæg omhandlede Brasilien og skovhugning i Amazonas. Det var tydeligt, at Brasilien nu tager det meget mere seriøst bl.a. med et online system, der angiver, hvor der er skov og mulig skovafbrænding baseret på satellit-oversigter m.m. Skovhugning er reduceret fra 27.000 km² i 1994 til 7.000 km² sidste år, og det er målet at nå længere ned frem mod 2020. At undlade skovhugning er en af de billigste måder at reducere CO₂-emissionen fra jorden.

Indlægget fra Danmark omhandlede forholdene i Grønland, hvor det var tydeligt, at afsmeltningen går hurtigere end tidligere antaget grundet den dobbelte effekt, der skyldes, at der udover højere temperaturer også sker en stor ændring i den energi, der reflekteres fra jorden. Når der er sne, reflekteres 85 % af lyset, men når der er jord, opfanges 85 % af energien. Det var tydeligt, at CO₂-indholdet i atmosfæren er stigende, og at nordpolen smelter og bliver mindre. Det er både omfang og tykkelsen af iskapen, der bliver mindre. Omvendt vil der være så meget is, at det tager over 100 år at smelte det hele, men det forventes, at der ikke er sommer-is på nordpolen i 2050.

Hvad sker der med emissionen frem mod 2020 og 2050?

Da det er svært at overskue, hvad de angivne udmeldinger vil betyde for verdens samlede udledning, er det i det følgende søgt beskrevet, hvad de forskellige landes udmelding kan betyde.

Tabel 1. Emission af CO₂ i 1990, 2005, 2020 og 2050

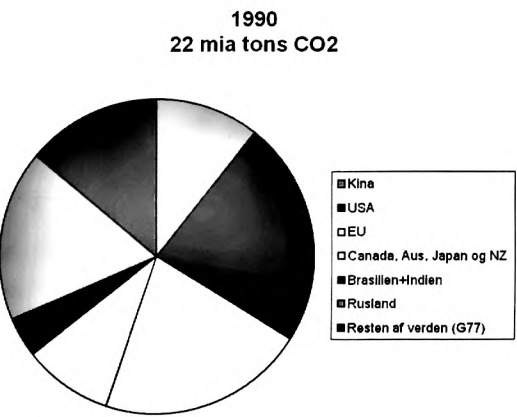
Land	1990 emission		2006		2020			2050		
	1000 tons	1990 %	1000 tons	Andel %	Red. %	1000 tons	Andel %	Red. %	1000 tons	Andel %
Kina	2,3	11 %	6,1	21 %	300	9,2	28 %	200	6,9	36 %
USA	5,0	23 %	5,8	20 %	-3	4,9	15 %	-80	1,0	5 %
EU	4,6	21 %	3,9	14 %	-20	3,7	11 %	-85	0,7	4 %
Brasilien + Indien	2,0	9 %	2,2	8 %	-10	1,8	6 %	-30	1,4	7 %
Aus., Canada, Japan og NZ	0,9	4 %	2,0	7 %	140	2,2	7 %	50	1,4	7 %
Rusland	3,8	18 %	1,6	6 %	-13	3,3	10 %	-40	2,3	12 %
Resten af verden	3,0	14 %	6,8	24 %	150	7,5	23 %	80	5,4	28 %
I alt	21,6	100 %	28,4	100%	-50	32,5	100 %	12	19,0	100 %
Index	100		131			150			88	

Bem.: Opgørelse omfatter kun CO₂ og ikke alle drivhusgasser.

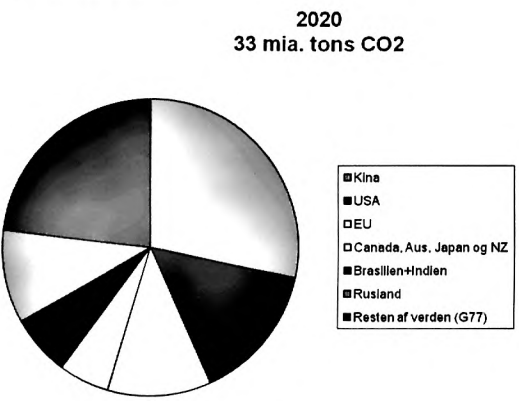
I figur 1 er emissionen i 1990 fordelt på lande angivet. I reference-scenariet vil emissionen af CO₂ være 35-36 mia. tons CO₂ i 2020, men med de reduktionsforpligtigelser, der er angivet, så kan emissionen måske reduceres til ca. 33 mia. tons i 2020 som angivet i tabel 1 og figur 2. Som figur 2 viser, vil der frem mod 2020 ske et stort skift i, hvem der udleder mest i verden. Hvor det i relation til Kyoto var USA

og EU inkl. østlandene og Rusland, der udledte mest, så vil det i 2020 være Kina, G77 (inkl. Indien) og USA, der udleder mere end ¾ af den samlede emission. Sagt på en anden måde, så vil de, der har underskrevet Kyoto, kun omfatte under 30 % af de samlede emission, og det vil falde yderligere frem mod 2050. Derfor er det vigtigt, at nye lande skal med i en bindende aftale, hvis den skal have en effekt.

Figur 1. Emissionen af CO₂ i 1990 fordelt på lande

Figur 2. Emissionen af CO₂ i 2020 baseret på opfyldelse af nuværende reduktionsmål

Fra Bali til København

Kyoto-protokollen er fra 1997, og den er i dag underskrevet af ca. 185 lande, og af disse er 55 rige lande og overgangsekonomier, som skal reducere deres emission med mindst 5 % i 2008-2012 sammenlignet med 1990. Kyoto-protokollen trådte formelt først i kraft i 2005. USA har ikke underskrevet aftalen, og Kina og Indien ikke er blandt de lande der har et reduktionskrav. Ifølge aftalen skal EU reducere med 8 %, USA med 7 % (hvis de havde skrevet under), mens Rusland er 0 %. Den er juridisk bindende, men sanktionerne er ikke så præcise.

Arbejdet med at finde en erstatning er pågået specielt siden COP13 på Bali i 2007, hvor »Bali Action Plan« blev vedtaget. Man holdt her fast i, at forhandlingerne skulle fortsætte i to spor, som blev fastlagt i COP11. Et spor omhandler Kyoto-protokollen og de industrialiserede landes reduktionsforpligtigelser efter 2012, mens det andet spor omhandler en global dialog om et fremtidigt langsigtet klimasamarbejde med deltagelse af alle lande (afløseren for Kyoto).

Man var enige i følgende overordnede elementer i en fremtidig aftale:

1. Øget indsats for at reducere CO₂-udledningen
2. Øget støtte til de fattige og sårbare lande
3. Overførsel af teknologi
4. Finansiering af en ny aftale

Frem mod København blev der udarbejdet et tekstforslag, der indeholdt alle forslag i en tekst, der blev fremlagt i juni 2009. Af den tekst fremgår det, at der fortsat var en stor uenig på nogle punkter, men det fremstod som om, det alene var reduktionskrav, man

var uenige om. Når man ser på det bagefter, kan man se, at der var mange ting, de forskellige lande var uenige om. En række dialogmøder syntes ikke at have flyttet positionerne nok, og der var således ikke den grad af enighed før klimatopmødet startede, som man havde forventet.

Klimatopmødet i København kom meget til at omhandle procedurer, og det kan derfor være relevant at se på, hvad der blev arbejdet på i de to spor. Det ene spor omhandler at sikre Kyoto-protokollen i årene fremover og at binde de rige lande til reduktionskrav, og det andet spor omhandler, hvilke mekanismer der skal afløse Kyoto-protokollen. Disse to grupper skulle have været færdige, inden statslederne ankom, men det var de ikke. Når man skal se på, hvad der skete, så handler meget om gensidig tillid og den fleksibilitet, som lederne kunne give.

På et tidligt tidspunkt under topmødet var det klart at U-landene ikke havde tillid til EU og til værten Danmark, bl.a. fordi man var bange for, at de ville lave aftaler med USA og udvande de faktiske reduktionsmål. Her følte de afrikanske lande, at EU ville droppe Kyoto-sporet uden at få nogen erstatning og dermed at i-lande ikke ville få nogen juridiske krav til perioden efter 2012. Baggrunden for dette var bl.a. den »Den danske tekst«, som er fra november, og som blev offentliggjort af avisen Guardian, og som var tænkt som et første udkast til en aftale. Teksten var clearet med EU og USA og først omtalt i slutningen af oktober 2009. Teksten var således ikke dansk, men den gik imod den diskuterende proces, som Danmark havde ført op til topmødet, og det fik Lars Lykke Rasmussen at føle i plenar-salen. Tanken var, at papiret skulle fremme forhandlingerne og gøre dem

mere konkrete, men det fik den modsatte effekt, da de fattige lande blev meget utilfredse. Sideløbende havde Kina, Indien Brasilien og Sydafrika (BASIC) nemlig arbejdet på en anden tekst, der senere blev udgangspunktet for Copenhagen Accord.

De fattige lande følte, at der foregik vigtige forhandlinger uden for COP15, hvor de ikke var med, og hvor de rige lande (inkl. Kina) kunne gennemtrumfe en aftale, som de fattige lande blot skulle acceptere. Endvidere skulle FN ifølge teksten have mindre magt, ligesom der var krav om, at fattige lande kun må udlede 1,4 tons pr. indbygger i 2050, mens i-lande maksimalt må udlede 2,7 tons pr. indbygger. FN's generalsekretær var informeret, men de afrikanske lande var utilfredse og truede med at forlade topmødet den 9.-10. december. Det betød, at værdifuld tid blev spildt på dette element.

Omvendt var det EU's holdning, at Kyoto-protokollen skulle udvikles eller erstattes, således at langt flere lande blev omfattet af bindende reduktionskrav. Som angivet omfatter Kyoto i dag omkring 30 % af den samlede emission, og den andel vil falde frem mod 2020, da der også på en række andre punkter skal nye elementer med i Kyoto-protokollens afløser. Med bindende reduktionskrav for flere lande (Kina, Brasilien og Indien) frem mod 2020 vil udviklingslande kræve, at den finansielle del er på plads. Her var der forskel i holdninger mellem fattige og rige udviklingslande, da kun de første ville få støtte.

Der har været talt om en »Grøn Fond«, som mange lande skal betale ind til, og hvor man får penge tilbage, alt efter hvilken indsats man gør, hvilken udgangspunkt det pågældende land har og landets CO₂-effektivitet. I-landene ønsker ikke at finansiere u-

lande, som ikke gør noget, og hvor penge ender i de forkerte lommer. Omvendt må i-lande acceptere, at de vil skulle betale for instrumenter, der kan sikre, at fx regnskoven ikke fældes. En skat på CO₂ er en mulighed, men det er svært at se en international skat – men måske nationale skatter, der kan bidrage til betalingen til den Grønne Fond. Arbejdet frem mod COP16 i Mexico i 2010 bliver at få disse instrumenter på plads, og her er Mexicos præsident en af de fremtrædende ledere, der skal sikre, at en sådan pakke laves.

Men hvilken position havde de vigtige lande, og hvad skete der i København?

USA

Præsident Obama var presset på hjemmefronten, fordi sundhedsreformen ikke var på plads, og fordi senatet ikke havde godkendt den fremsatte klimalov, som kræver 2/3 af senatorers stemmer. Det tredje vigtige element er den amerikanske miljøstyrelse (EPA).

Der blev fremsat en amerikansk »Ren energi- og sikkerhedslov« i maj 2009 (American Clean Energy and Security Act (ACESA)). Den blev godkendt af Repræsentanternes Hus. Med den reducerer USA CO₂-emissionen med 17 % fra 2005 til 2020 og med 83 % frem til 2050. I forhold til 1990 svarer det til en reduktion på ca. 3 og 81 %. Den kræver også, at 25 % af energien er vedvarende energi i 2025. Den er således på linje med det, en række stater allerede har gjort. Reguleringen er baseret på et omsætteligt kvotesystem. Omvendt sikrer denne lov også, at Miljøstyrelsen ikke kan bruge den gamle Clean Air act til at reducere emissioner med. Nogle frygter derfor, at denne lov ikke giver den nødvendige fremgang, mens andre ser den som en klimasejr. Når Miljøstyrelsen spiller en

rolle, skyldes det, at Højesteret den 2. april 2007 fandt, at Miljøstyrelsen godt må sikre og vurdere, om CO₂-emissionen fra biler kan være sundhedsskadelig. Denne afgørelse er derfor set som en tilladelse til, at Miljøstyrelsen regulerer emissionen fra bilproducenter m.fl. Grundet Bush-administrationens modvilje mod handlinger i forhold til drivhusgasser er det først i 2009, at denne afgørelse har fået en betydning, fordi der er kommet en ny ledelse af den amerikanske miljøstyrelse. Miljøstyrelsen er der nu rede og villig til at bruge denne adgang. Præsident Obama har angivet, at han foretrækker ACESA-loven.

Ved valg af forhandlingsposition kan Obama have haft et valg mellem en vidtgående aftale i København og så en kamp med Senatet, der så ville blokere hans sundhedsreform – eller at holde sig inden for rammerne af ACESA og så sikre at andre lande (Kina) ikke får store tilladelser og dermed løber med de fremtidige jobs. Derfor var det vigtig for Obama at få en aftale med Kina om øget CO₂-effektivitet (BNP/CO₂) på 40-45 % frem til 2020.

Da USA ikke er med i Kyoto-aftalen, vil de gerne have et nyt system, hvor de lægger meget vægt på gennemsigtelighed, og de vil gerne kunne »kigge andre lande over skulderen«. USA ville omvendt ikke indgå en juridisk bindende aftale som Kyoto-protokollen. Måske fordi andre lande ikke skal styre emissionen i USA. Det er måske dette, der skinner igennem i »The Danish Paper«, som blev fremlagt før topmødet.

Endelig var det vigtig for USA, at Kina, Indien, Sydafrika og Brasilien reducerer deres emissions-vækst. USA argumenterede også for, at de jo havde større reduktioner end EU,

når man sammenligner 2020 med 2005. (17 % mod 13 %).

Vedr. finansiering ville de hjælpe med, at der kommer en klimafond på 10 mia. dollar pr. år fra 2012. USA ville betale en »rimelig« del af dette beløb, men omfanget er usikkert.

Så under klimatopmødet holdt USA fast i de rammer, der ligger i ACESA-loven. Man søgte at presse Kina til større gennemsigtelighed. Derudover blev 5 lande enige om at give 3,5 mia. dollars i et program for at beskytte regnskoven (del af REDD). Disse fem lande var Australien, Frankrig, Japan, Norge og England.

EU

EU satte tidligt et mål om en reduktion på 20 %. Dette mål vil nødvendigvis være meget forskelligt mellem de enkelte medlemsstater, som det også var i Kyoto-protokollen, hvor Danmark skulle reducere med 21 %, og Bulgarien kunne øge med 20 % i forhold til 1990. EU indførte i forbindelse med Kyoto-aftalen et kvotesystem, der omfatter bl.a. energi m.m. Uden for kvotemarked står populært sagt bolig, bønder og biler. Dette system er godt til at sikre målopfyldelse, men det medfører også, at en ekstra indsats i fx Danmark betyder, at andre lande kan gøre mindre. Danmark har dog kun reduceret emissionen med 4 % siden 1990, så vi er langt fra selv at opfylde vores nationale mål uden brug af diverse instrumenter og køb af kvoter.

EU var villig til at reducere med 30 %, hvis andre lande ville reducere deres emissioner betydeligt. Den fælles EU-strategi blev fastlagt i marts 2009. Målet ved klimatopmødet var 20-30 %-reduktion i forhold til 1990, stigende brug af vedvarende energi til 20 % (nu

8 %) og forbedret energieffektivitet på 20 %. De udviklede lande skulle reducere med 30 % frem mod 2020, 10 % reduktion i fly og søfart, samt en finansieringspakke.

EU ønskede generelt, at Kyoto-protokolens virkemidler skulle videreføres i den følgende aftale efter 2012. EU vil finansiere 25 % af de 10 mia. US dollars.

I København ville de andre lande ikke indgå yderligere reduktionskrav, så derfor holdt EU fast i de 20 %, hvilket var naturligt. EU blev i et vist omfang kørt lidt ud på et sidespor, da de afgørende forhandlinger foregik mellem USA og Kina.

Andre lande havde meldt ud som EU. Fx havde Australien angivet, at de ville reducere med 15 %, hvis der kom en aftale, mens Canada ville reducere med 20 % fra 2006. EU håbede, at Rusland ville reducere med 25 % og ikke de 10-15 % de havde meldt ud. Rusland ligger i dag ca. 40 % under 1990-niveauet, og det var håbet, at deres emissioner ikke skulle stige i forhold til 2006-niveauet. Væksten ville dog gøre, at Rusland, hvis de ikke gør noget i 2030, vil være på 1990 niveauet. EU har arbejdet meget sammen med Brasilien, og de vil gerne reducere skovhugst med 70 % i forhold til tidligere programmer. Effekten på 4,8 mia. tons CO₂ fra 2006 til 2017 er mere end de årlige emissioner fra EU og Canada tilsammen.

EU vil gerne have :

- Angivelser af reduktionsmål og finansiering
- Fastlægge nøgleelementer i en ny aftale
- En hurtig start for støtte til udviklingslande
- Angivelse af follow up procedure (én fremtidig vej, ikke to)

Disse tanker om en fremtidig vej vil være en fordel, for at strukturen og forhandlingerne bliver mere simple. Aftalen skal så ligne Kyoto-protokollen og indeholde reduktionskrav fra alle lande. Det er nok dette krav, der af afrikanske lande i København blev set som om, EU var på vej til en udvandet aftale, hvorfor de syntes, det var bedre at holde fast i Kyoto-aftalens rammer.

Kina

Kina er nu den største udleder af CO₂ og havde derfor en vigtig rolle i København. Kina indgår ikke i Kyoto-protokollen, men deltager sammen med BRIK-landene og G77 i en række vigtige koalitioner. Kina vil ikke have andre til at styre deres vækst og vil helst ikke have, at andre kommer og ser dem for meget over skuldrene. De vil have vækst for at tilgode de mange fattige i Kina, men også for at de fortsat kan øge eksporten. Omkring 1/3 af deres emission er relateret til eksport af produkter til andre lande, og omvendt skyldes reduktionen i emissionen i nogle lande fx UK, at de importerer mere fra Kina. De fokuserer derfor på energieffektivitet, hvor CO₂ sammenholdes med vækst i BNP. De vil øge CO₂-intensiteten med 40-45 %, således at en vækst i BNP på 10 % kun giver en vækst i CO₂ på ca. 5 %. Målet for alternativ energi er ca. 15 % i 2020. Kina er indforstået med, at de ikke får støtte fra de ringe lande og den nye Grønne Københavner Fond. I København blev Kina presset til mere gennemsigtighed af USA, da USA ikke vil tabe jobs til Kina, fordi USA skal reducere, samtidig med at emissionen fra Kina ikke kan kontrolleres. Kina er ikke klar til at indgå aftaler bindende aftaler om reduktionsmål og stod fast på sin forhandlingsposition i København.

G77 (uden Kina)

I denne gruppe indgår Indien, Brasilien og Afrika, og gruppen omfatter samlet ca. 130 lande. Indien vil have vækst og kompensation fra udviklede lande. Indien vil reducere CO₂-intensiteten med 24 % i 2020 og 37 % i 2030 fra 2005 (CO₂-emission målt i forhold til BNP). Indien vil kun deltage i en aftale, hvis udviklede lande reducerer med over 25 %. Indien har fokus på USA, som udleder dobbelt så meget pr. capita som andre OECD lande og derfor har et større ansvar.

Brasilien vil have vækst, reducerer skovhugning og prøver i højere grad selv at klare udviklingen uden støtte fra udviklede lande. Meget af emissionen fra Brasilien kommer fra reduktion i skovarealet. Brasilien vil reducere emissionen med ca. 35-40 % i 2020 i forhold til 1990. Skovfældning i Amazonas reduceres med 80 % frem mod 2020 svarende til et fald fra 27 mio. km² til 3-4 mio. km². Brasilien vil selv bruge penge på tilpasning og reduktion af CO₂, og de prøver at undgå en kvote eller et fast emissionsloft.

Fælles men differentieret ansvar er et meget centralt budskab for denne gruppe af lande, hvoraf nogen er meget fattige. De synes ikke, EU tilbød særlig meget mere, fordi en reduktion på 20 % ikke er meget ekstra, når de 10 % er nået fra 1990 til 2010. For G77 gælder det, at deres emission pr. capita er lav, ligesom de har et lavt BNP. De udgør en lille del af verdens samlede emission i dag, men den vil være stigende frem mod 2020. G77 og Kina holder meget fast i Kyoto, da det er den eneste bindende aftale. Her vil de også gerne binde USA, men det vil USA ikke.

Der er blandt udviklede lande en frygt for, at pengene går til de forkerte mennesker, hvorfor det skal være kædet sammen med en

sikkerhed for at opnå reduktioner i emissioner. De mener, at BRIC-landene skal reducere deres emissioner.

Alle de afrikanske lande ønsker, at Kyoto-protokollen fortsætter, indtil der er en juridisk bindende afløser, hvorfor de vil have den nuværende aftale forlænget. De var glade for den støtte, de fik til finansieringen (30 mia. kr i 2010 – 2012 og derefter 100 mia. årligt. Derimod synes de, at reduktionsmålet for en række i-lande er for lavt.

Afrunding

Samlet set fik USA og Kina langt hen ad vejen det, de ønskede, når deres forhandlingsposition tages i betragtning, for EU og Afrika kunne ikke flytte dem. Kina åbnede dog lidt op for mere kontrol, og det skulle USA udnytte til, at Obama kunne få aftalen stemt igenem i Senatet. Nogle ville opgive Kyoto, men det vil de afrikanske lande ikke. Det overraskende er, at disse positioner tilsyneladende kom lidt som en overraskelse, når der nu er forhandlet i 2 år. Omvendt har Københavneraftalen gjort det konkret, hvad der mangler. På en række punkter bl.a. landbrug var der tekster, som næsten alle kunne tilslutte sig.

Afrika var med udgangspunkt i den »danske tekst« bange for, at Kyoto-sporet ville falde bort. De var bange for at gå væk fra det ene spor, uden at der samtidig blev lagt et nyt spor. Sagt på en anden måde skal Kyoto køre videre, indtil erstatningen er klar. Det var derfor, at de var ved at forlade forhandlingerne i de første dage i uge 2, hvorefter det blev besluttet at fortsætte ad to spor.

Ifølge Københavneraftalen (The Copenhagen Accord) skal annex 1 landene (EU, Rusland, Nordamerika, Australien og Japan) angive reduktionsmål i forhold til et basisår,

mens ikke-annex 1 landene skal angive, hvad de forventer at gøre, men der er ikke noget egentligt krav om, at de skal angive reduktionskrav. Det vurderes, at fristen for indmeldinger skal udskydes, men det er vigtigt, at momentum fastholdes. En stigning op til et toppunkt på ca. 30-35 mia. tons CO₂ i 2020 vil betyde, at temperaturen stiger mellem 2 og 4 grader, og at der er en højere emission, end der kan tillades.

Efterskrift

Ovennævnte tekst blev skrevet i februar 2010. Siden da har Obama fået vedtaget sin sundhedsreform, men stadig ikke klimaloven. FN har analyseret indmeldingerne til Københavns-aftalen, og konklusionen ved et møde i februar 2010 var, at emissionen i 2020 vil være 49-51 Gt CO₂ ækv. Det vurderes samtidig, at 2 graders målsætningen kræver et niveau på 40-48 Gt CO₂ ækv. Udledningen skal altså reduceres yderligere 10 %, og så skal udmeldingerne holdes, og det bliver ikke en let opgave. Hvis målet ikke nås, er kravene til reduktioner efter 2020 hårdere.

